

си и се послуша. — Не ти ли се струва, че нѣщо изшумолѣ задъ вратата?

Той постоя така, вперилъ внимателно ухо къмъ предверието, настрѣхналъ, недовѣрчивъ, бледенъ. Поклати глава и продължи:

— „Изпращамъ поздрави и добри пожелания на цѣлото ти семейство, както и на почетитѣ ти братя, храбривя Вълканъ и смирения монахъ Сава.“

Все тъй навѣсенъ и неспокоенъ, Борилъ на нѣколко пѣти спира думитѣ си, загледанъ къмъ вратата, следъ това каза:

— Добре. Свършихме съ посланието до сръбския князь. Най-сетне, ако той продължава да упорствува и да не ми връща оня триезичникъ, азъ ще го накарамъ и по другъ начинъ да ми се покорява. Сложи печата. Дай да го подпиша. Въ това време приготи новъ свитѣкъ. Ще пишемъ послание и до Тодоръ Ласкарисъ. Никейскиятъ императоръ може да ни бѣде доста полезенъ въ борбата противъ ония умразни кръстоносци.

Изведнѣжъ той се сепна, изви острия си изпитателенъ взоръ къмъ вратата. Нѣкой бѣ похлопалъ рѣзко и решително.

Борилъ помълча малко, поглади тревожно рѣдката си руса брата, погледна къмъ писеца. И каза:

— Свободно.

Вратата полека се откряна и на прага застана Мария. Съ наведено чело и скръстени рѣще.

Царьтъ я изгледа смаянъ.

Странна и нечувана дързость. Отъ кога Мария бѣ получила позволение да слиза отъ горния катъ на кулата — гдето бѣше стаята ѝ — къмъ царскитѣ покои и да чука на неговата врата?

Той пристѣпи бързо къмъ нея. Дигна вежди въ дълбоко удивление.

— Ти ли си била? Какво търсишъ тукъ? Кой ти позволи да ме безпокоишъ?

Лицето му бѣ студено като камѣкъ. Гласътъ му треперѣше и не вещаеше нищо добро.